

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/93/2019
Identifikačné číslo spisu: 7714219111
Dátum vydania rozhodnutia: 14.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7714219111.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. P. U.Á., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX P., zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, so sídlom Čajakova 5, 040 01 Košice, proti žalovanej Správa Budov, s.r.o., so sídlom Nám. slobody 13, 071 01 Michalovce, IČO: 36 186 406, zastúpenej advokátom JUDr. Miroslavom Hospodárom, so sídlom Nám. slobody 13, 071 01 Michalovce, o zaplatenie 3.972,30 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/103/2018-561 z 30. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

II. Žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/103/2018-561 z 30. apríla 2019 potvrdil rozsudok Okresného súdu Michalovce č. k. 18Cb/89/2015-480 z 25. mája 2018 vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 3.194,64 € s príslušenstvom (výrok I) a vo výroku, ktorým žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v pomere 100% (výrok III). Výrok o zastavení konania do výšky istiny 777,66 € (výrok II) je právoplatný, pretože nebol napadnutý odvolaním. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetom sporu je nárok žalobkyne proti žalovanej na vyplatenie odmeny za výkon funkcie konateľa žalovanej za rok 2010 vo výške 1.555,20 € s 9% ročným úrokom z omeškania od 01.01.2011 do zaplatenia, za rok 2011 vo výške 1.639,44 € s 9% ročným úrokom z omeškania od 01.01.2012 do zaplatenia a za rok 2012 vo výške 777,66 € s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 01.01.2013 do zaplatenia. Po podaní žaloby žalobkyňa vzala žalobu späť v časti istiny 777,66 € z dôvodu, že uvedenú sumu jej žalovaná zaplatila dňa 12.12.2014. Súd prvej inštancie preto uznesením konanie o zaplatenie istiny 777,66 € (odmena za rok 2012) zastavil podľa ustanovenia § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2 Odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na § 261 ods. 3 písm. a/ Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“) konštatoval, že vzťah medzi žalobkyňou ako konateľkou spoločnosti a žalovanou spoločnosťou je vzťahom obchodnoprávnym, a preto námietka

žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne nie je opodstatnená. Námietku žalovanej, že žalobkyňa sa domáha relatívnej neplatnosti právneho úkonu vykonaného manželom žalobkyne a spočívajúcom v prevzatí peňazí, súd prvej inštancie posúdil ako predbežnú otázku podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Súčasne podľa § 40a a § 101 OZ sa zaoberal žalovanou vznesenou námietkou premlčania práva žalobkyne na uplatnenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu - prevzatia odmeny. Súd prvej inštancie uviedol, že právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu podlieha premlčaniu. Nárok uplatniť relatívnu neplatnosť prevzatia odmeny bolo možné vykonať nasledujúci deň po prevzatí odmeny manželom žalobkyne za rok 2010, t. j. dňa 04.11.2010 (za prvú časť odmeny za rok 2010) a dňa 04.12.2010 (za druhú časť odmeny za rok 2010), pričom trojročná premlčacia doba uplynula dňa 04.11.2013, resp. 04.12.2013. Žalobkyňa predložila list z 19.03.2013, adresovaný žalovanej, v ktorom namietala vyplácanie odmien jej manželovi od roku 2003, čím sa kvalifikovaným spôsobom dovoľavala relatívnej neplatnosti tohto úkonu u žalovanej, pričom s týmto listom sa oboznámil aj manžel žalobkyne, a to najneskôr dňa 25.03.2013. Vzhľadom na tieto zistenia súd prvej inštancie uzavrel, že právo na uplatnenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu nie je premlčané. Následne súd prvej inštancie skúmal, či dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu žalobkyňou (prevzatie odmeny jej manželom) za roky 2010 a 2011 je právne účinné. Za nesporné považoval to, že príjem žalobkyne (odmena konateľa žalovanej) je príjmom, ktorý tvorí súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) podľa § 145 ods. 1 OZ, pričom dispozícia s týmto majetkom presahuje hranicu vybavovania bežnej veci. Ak ide o vybavovanie inej ako bežnej veci, na platnosť právneho úkonu, ak v ňom nevystupujú obaja manželia ako jeho účastníci, sa vyžaduje súhlas oboch manželov. Tento súhlas môže byť daný v akejkoľvek forme, t. j. ústne, písomne, prípadne mlčky a môže byť daný vopred alebo dodatočne (§ 35 ods. 1 OZ). Súhlas teda možno dať aj konkludentne - mlčky, ak zo správania druhého manžela možno usúdiť, že súhlasil s tým, aby bola záležitosť takto vybavená. Súd prvej inštancie mal preukázané, že zo správania žalobkyne je zrejmé, že táto konkludentným spôsobom schválila úkon - prevzatie odmeny manželom za roky 2010 a 2011, pričom pre rozhodnutie vo veci nie je podstatné, či žalobkyňa túto odmenu manžel aj fyzicky odovzdal, pretože táto skutočnosť je vecou vyporiadania BSM medzi manželmi. Žalovaná vyplatila žalobkyňu odmeny za výkon funkcie konateľa za roky 2010 a 2011, ktoré prevzal jej manžel so súhlasom žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa zastávala názor, že v danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenie § 130 ods. 6 Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“), podľa ktorého môže zamestnávateľ vyplatiť mzdu inej osobe ako zamestnancovi len na základe písomného splnomocnenia, ak osobitný predpis neustanovuje inak, súd prvej inštancie uviedol, že ZP v tomto prípade nemožno aplikovať, keďže medzi žalobkyňou ako konateľom a žalovanou spoločnosťou je vzťah obchodnoprávny, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

3 Návrhu žalobkyne na vykonanie dokazovania predložením zápisnice a podkladov z valného zhromaždenia žalovanej za rok 2012 súd prvej inštancie nevyhovel, pretože vyplatenie odmeny za rok 2012 nebolo predmetom sporu. K tvrdeniu žalobkyne na poslednom pojednávaní, že ide o absolútne neplatný právny úkon, uviedol, že žalobkyňa dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu nekonkretizovala, pričom v žalobe poukázala len na dôvody relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Súd sám, bez návrhu strany sporu, nemôže posudzovať absolútnu neplatnosť právneho úkonu, okrem dôvodov, ku ktorým musí prihliadať z úradnej povinnosti (nedostatok formy, neurčitost', rozpor so zákonom a podobne). Z týchto dôvodov súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

4 Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že skôr, ako prejednal odvolanie žalobkyne vo veci samej, zaoberal sa dôvodnosťou ňou vznesenej námietky zaujatosti Okresného súdu Michalovce a JUDr. Zdenky Kohútovej. Skúmal, či žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie uplatnila námietku zaujatosti konajúceho sudcu, resp. sudcov Okresného súdu Michalovce, pričom z obsahu spisu nezistil, že by žalobkyňa takúto námietku uplatnila v prvoinštančnom konaní. Až v podanom odvolaní v súvislosti so zastupovaním žalovanej advokátom JUDr. Hospodárom uviedla: „Žalobkyňa ako konateľka spoločnosti Správy Budov, s.r.o. nevie, kto v spornej dobe splnomocnil spoločníka a konateľa

žalovaného - advokáta JUDr. Hospodára na zastupovanie. Žalobkyňa si nemyslí, že by smel spoločnosť Správu Budov, s.r.o. v tomto spore zastupovať JUDr. Hospodár, ak on sám v konaní je svedkom prevažne všetkých sporných okolností. Rovnako sa kompatibilne prepája jeho advokátska prax s inou obchodnou činnosťou, ako aj svedka U. U. s jeho exekútorskou praxou a inou obchodnou činnosťou a s výkonom justície konkrétnych sudcov. Správa súdu v Michalovciach spadala účtovne a fyzicky do kompetencií žalovaného. Konanie súdu vo veci vzbudzuje vážne pochybnosti o jeho nezaujatosti, ako aj o porušení práva na prístup k zákonnému súdu“. K uvedenému odvolací súd uviedol, že námietku zaujatosti možno uplatniť len proti konkrétnemu sudcovi alebo sudcom, avšak nie proti súdu tak, ako túto námietku uplatnila žalobkyňa. Jednoznačne to vyplýva z ustanovenia § 49 ods. 1 CSP, podľa ktorého možno vylúčiť len sudcu (prípadne sudcov, nie súd), a to len pre jeho pomer k stranám sporu, ich zástupcom alebo k veci, ak sú dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti. Žalobkyňa v predmetnom konaní žiadne skutočnosti rozhodné podľa citovaného ustanovenia netvrdila, keďže len všeobecne poukázala na prepojenie Okresného súdu Michalovce s advokátskou kanceláriou JUDr. Hospodára a exekučným úradom U. U., vyplývajúce z toho, že budova žalovanej je (zrejme stavebne) spojená s budovou súdu. Keďže toto podanie žalobkyne nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 ods. 2 CSP, pretože žalobkyňa v nej neuvádza dôvody, pre ktoré by mal byť konkrétny sudca (sudcovia) vylúčený z prejednávania danej veci, ani kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedela, odvolací súd na podanie žalobkyne, ktoré mu bolo doručené dňa 19.11.2018, v súlade s § 52 ods. 2 CSP neprihliadal.

5 Žalobkyňa ďalej namietala aj zaujatosť členky senátu odvolacieho súdu JUDr. Zdenky Kohútovej. Pokiaľ uviedla, že vidí konkrétne prepojenie medzi U. W. U. a sudkyňou JUDr. Zdenkou Kohútovou, ktoré malo spočívať v tom, že JUDr. Zdenka Kohútová v minulosti riešila veci, na ktorých kladnom vyriešení mal záujem U. W. U., neuviedla, o aké konkrétne veci išlo a o aké riešenia neobjektívne a nie v súlade so zákonom v prospech U. U. sa malo jednať. Pre konanie o námietke zaujatosti nepostačuje, ak strana sporu vznesie námietku v zákonnej lehote odo dňa, kedy sa dozvie, ktorý sudca vo veci koná, ale musí uviesť aj to, kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedela a predložiť dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia. Žalobkyňa v podanej námietke naznačuje akési „konšpiratívne“ konanie JUDr. Zdenky Kohútovej s U. U. v neurčitých veciach, bez akýchkoľvek konkrétností o veciach, v ktorých mali spoločne konať, pričom neuviedla ani to, kedy sa o týchto skutočnostiach mala dozvedieť. Podľa názoru odvolacieho súdu, námietka zaujatosti sudkyne JUDr. Zdenky Kohútovej nespĺňa zákonom stanovené náležitosti, pretože žalobkyňa neuviedla, kedy sa o dôvode vylúčenia sudkyne dozvedela, neuviedla konkrétne dôvody, pre ktoré by mala byť táto sudkyňa vylúčená a nepredložila a ani neoznačila dôkazy preukazujúce toto jej tvrdenie. S poukazom na uvedené odvolací súd na námietku žalobkyne neprihliadal (§ 52 ods. 2 CSP).

6 V námietke zaujatosti ďalej žalobkyňa uviedla, že riešenie jej odvolania sa od začiatku koná účelovo, v jej neprospech. K tomu odvolací súd poukázal na to, že odvolacie konanie vo veci sa začína podaním odvolania jednou zo strán, prípadne aj všetkými sporovými stranami. V posudzovanom prípade odvolanie podala len žalobkyňa a odvolaciemu súdu bol spis predložený na rozhodnutie o jej odvolaní dňa 10.10.2018 po tom, ako súd prvej inštancie v súlade s ustanoveniami CSP doručil jej odvolanie žalovanej na vyjadrenie, následne doručoval vyjadrenie žalovanej žalobkyne a ďalšie podania strán sporu protistrane. Okrem podania žalobkyne s námietkou zaujatosti členky odvolacieho senátu JUDr. Zdenky Kohútovej neboli do spisu stranami sporu po predložení veci odvolaciemu súdu doručené žiadne podania a odvolací súd vo veci konal v senáte v apríli 2019. Nie je preto zrejmé, z čoho vyvodila žalobkyňa (v podaní zo 14.11.2018) svoje tvrdenie o tom, že jej odvolanie sa rieši účelovo v jej neprospech, pričom konkrétne ani neuviedla, v čom by táto účelovosť mala spočívať. Keďže žalobkyňa nevzniesla účinne námietku zaujatosti proti sudcovi (sudcom) Okresného súdu Michalovce a ani proti členke odvolacieho senátu, odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7 Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné

zistenie skutkového stavu, pričom vykonanie ďalších dôkazov strany sporu nenavrhlí. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 a 2 CSP a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Správne, zákonné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na tieto odkázal (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobkyne nemali vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia v napadnutom rozsahu a nie sú spôsobilé privodiť jeho zmenu. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobkyne odvolací súd uviedol, že žalobkyňa odvolanie odôvodnila dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne posúdenie veci). Predpokladom úspešnosti odvolania pre nesprávne právne posúdenie veci je, že nesprávne právne posúdenie veci sa týka otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie súdu prvej inštancie. V posudzovanom prípade to nepochybne bol záver súdu prvej inštancie o konkludentnom súhlase žalobkyne jej manželovi U.. W.. U. na preberanie odmien za žalobkyňu. Pokiaľ žalobkyňa namietala v odvolaní nesprávne právne posúdenie veci, neuviedla, v čom spočíva nesprávnosť v rozhodnutí použitých zákonných ustanovení na daný skutkový stav, prípade podľa akého iného zákonného ustanovenia mal súd prvej inštancie posudzovať túto otázku. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvej inštancie nesprávne vyložil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia použité zákonné ustanovenia o právnych úkonoch a prejave vôle, prípadne, že by na zistený skutkový stav uvedený v odôvodnení rozhodnutia tieto ustanovenia nesprávne aplikoval.

8 Žalobkyňa v odvolaní poukazovala na to, že súd prvej inštancie nesprávne v rozpore s ustanovením § 191 ods. 1 CSP hodnotil v konaní vykonané dôkazy - listinné dôkazy i výpovede svedkov a pri hodnotení týchto dôkazov nebral do úvahy argumenty žalobkyne. Odvolací súd poukázal na to, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov dospeje súd nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Voľné hodnotenie dôkazov súdu znamená, že záver o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, ktorý si urobí sudca, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu s tým, že tento postup musí byť v istom zmysle objektivizovaný takým hodnotením dôkazov, ktoré nie je v rozpore so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vzal do úvahy aj všetky - pre rozhodnutie vo veci - významné zistenia, dôkazy, výpovede strán sporu a svedkov, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom súd prvej inštancie logicky vysvetlil aj svoj myšlienkový proces, ktorým sa pri hodnotení dôkazov spravoval.

9 Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalobkyňa ako spoločníčka vstúpila do spoločnosti žalovaného v roku 2003 a v roku 2005 sa stala jednou z jej konateľov. Do spoločnosti žalobkyňa vložila ako svoj vklad nemalú peňažnú sumu a nepochybnila, že sa tak stalo z majetku patriaceho do BSM. Ďalej žalobkyňa potvrdila, že do spoločnosti vstupovala na žiadosť svojho manžela U.. U. a že v spoločnosti nikdy nič nerobila, nakoľko ju zastupoval vždy jej manžel, ktorý vykonával úkony, ktoré by inak v spoločnosti mala robiť žalobkyňa. Nepravdivo a účelovo potom vyznieva tvrdenie žalobkyne, že vzhľadom na rozpory medzi manželmi od roku 2001 by U.. U. nikdy ani konkludentne nedala plnú moc na preberanie odmien konateľa, pričom v roku 2003 po vzájomnej dohode s manželom zo spoločného majetku vložila 66.000 € do spoločnosti žalovanej a svoju vôľu, aby ju v spoločnosti zastupoval jej manžel, nepochybne prejavila aj vo vzťahu k žalovanej, a to pri podpise listín v súvislosti s jej vstupom do spoločnosti. Toto tvrdenie žalovanej žalobkyňa v konaní nepochybnila, a preto súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že U.. U. bol oprávnený v mene žalobkyne preberať aj odmeny konateľa, keďže osobitnú plnú moc na tento úkon Obchodný zákonník nevyžadoval. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie je v rozpore so zákonnými pravidlami, v dôsledku čoho podľa názoru žalobkyne dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uviedol, že v podanom odvolaní neuplatnila odvolací

dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, namietala len nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Keďže odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný, môže napadnuté rozhodnutie preskúmať len z odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľka vymedzila v podanom odvolaní. Pretože žalobkyňa neuplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, odvolací súd považoval súdom prvej inštancie zistený skutkový stav za nepochybný a správny a následne za správne a zákonné považoval aj právne posúdenie veci vykonané súdom prvej inštancie, pretože súd prvej inštancie aplikoval správnu právnu normu a túto aj správne vyložil. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne a podľa tohto ustanovenia potvrdil aj napadnutý výrok III o náhrade trov konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10 Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

11 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu, že nerozhodol o ňou podanej námietke zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Michalovce a tiež voči sudkyňi Krajského súdu v Košiciach JUDr. Zdenke Kohútovej, členke odvolacieho senátu. Zároveň namietala, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu - v časti hodnotenia námietok zaujatosti - pôsobí nepresvedčivo a zmätočne a dovolaním napadnuté rozhodnutie je preto ako celok nepreskúmateľné.

12 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľka uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V rovine daného prípadu súd prvej inštancie a následne aj odvolací súd museli právne posúdiť skutkovú situáciu, pri ktorej manžel žalobkyne fakticky preberal odmenu za výkon funkcie konateľa v žalovanej spoločnosti. V zmysle skutkových zistení v rámci prvoinštančného konania však manžel žalobkyne k preberaniu odmeny nedisponoval na ten účel znejúcim osobitným, ale ani generálnym plnomocenstvom a mal k dispozícii len plnomocenstvá na zastupovanie žalobkyne na valných zhromaždeniach, ktoré však boli udeľované bez toho, aby mala žalobkyňa vedomosť o tom, že by na týchto valných zhromaždeniach malo dôjsť k vyplateniu odmeny konateľom spoločnosti. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutkových zistení, keď uviedol, že žalobkyňa udelila súhlas na preberanie konateľskej odmeny svojmu manželovi mlčky, t. j. konkludentne nevýslovným spôsobom. Podľa názoru žalobkyne bolo potrebné analogicky aplikovať ustanovenie § 130 ods. 6 ZP v spojení s § 853 ods. 1 OZ, pretože predmetná pracovnoprávna úprava je plne aplikovateľná aj na prípadné preberanie mzdy zamestnanca zo strany jeho manžela.

13 Dovolateľka ďalej poukázala na to, že jej manžel prekročil rozsah mu udeleného plnomocenstva k účasti na valnom zhromaždení, pretože pri preberaní konateľskej odmeny mal konať nad rámec mu udeleného plnomocenstva v podobe faktického preberania konateľskej odmeny. Poukázala na ustanovenie § 33 ods. 2 OZ podľa ktorého, ak splnomocnenec pri konaní prekročil svoje oprávnenie konať za splnomocniteľa alebo ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schválil. V zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľka špecifikovala právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a ktorá znie nasledovne: „Výžaduje sa k preberaniu odmeny konateľa za výkon jeho funkcie udelenie osobitného písomného splnomocnenia v prospech inej osoby ako konateľa, a to za využitia analógie legis v zmysle § 130 ods. 6 Zákonníka práce?“

14 Z vyššie uvedených dôvodov dovolateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

15 K dovolaniu žalobkyne zaslala žalovaná písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že tvrdenie dovolateľky, že nerozhodnutím, resp. nedostatočným odôvodnením rozhodnutia o námietke zaujatosti došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP považuje za účelové a nedôvodné. Stotožňuje sa s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu (body 14 až 23 odôvodnenia), ktoré považuje za dostatočné, pričom bola to práve žalobkyňa, ktorá účelovo použila tieto námietky, avšak bez toho, aby svoje tvrdenia preukázala. Žalobkyňa a ani jej právna zástupkyňa neuviedla žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení, t. j. neuviedla konkrétne súdne konania, resp. rozhodnutia a ani ďalšie skutočnosti, z ktorých by vyplývalo akékoľvek neobjektívne, ba až nezákonné prepojenie medzi JUDr. Zdenkou Kohútovou a právnym zástupcom žalovanej, žalovanou alebo exmanželom žalovanej U.. W.. U.. Samotná žalobkyňa, resp. jej právna zástupkyňa odôvodnila zaujatosť JUDr. Zdenky Kohútovej len všeobecným výkladom námietky zaujatosti v zmysle CSP. Okrem toho, JUDr. Zdenka Kohútová bola v napadnutom odvolacom konaní členkou trojčlenného senátu, t. j. nerozhodovala vo veci ako samosudkyňa a ako vyplýva zo samotného hlasovania, rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, pričom predsedníčkou odvolacieho senátu bola sudkyňa JUDr. Mária Hlaváčová. Pokiaľ ide o ďalšie spory, o ktorých údajne mala rozhodovať JUDr. Kohútová, tieto sa netýkali sporových strán, resp. ich účastníkom nebola žalovaná, nakoľko išlo o konania týkajúce sa osobného stavu a manželského výživného medzi U.. W.. U. a F.. P.. U. (sp. zn. 8Co/40/2014, 8Co/67/2016).

16 Účel, ktorý je zákonom sledovaný (vrátane výkladu k § 420 písm. f/ CSP) k otázke porušenia práva na spravodlivý proces v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Cdo/126/2018, má slúžiť spravodlivosti a zvyšovaniu kvality súdneho konania v súlade so zákonom a nemal by byť zneužívaný. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, týkajúce sa vznesených námietok zaujatosti, nebolo pre odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej zásadné a z hľadiska procesného bolo dostatočné. Napokon žalobkyňa a ani jej právna zástupkyňa rozhodnutie súdu prvej inštancie po vecnej stránke nespochybnili. Z podaného odvolania nie je zrejmé, ktoré zákonné ustanovenia zjavným spôsobom porušil odvolací súd, naopak bola to práve žalobkyňa a jej právna zástupkyňa, ktoré porušili zákon tým, že nepredložili dôkazy o svojich tvrdeniach, resp. v rozpore so zákonom namietali zaujatosť celej inštitúcie (súdu).

17 Tvrdenie dovolateľky, že je naplnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je opätovne nedôvodné a účelové. Žalobkyňa a jej právna zástupkyňa postavili procesný útok na tom právnom základe, že na preberanie odmienu konateľa obchodnej spoločnosti neudelila žalobkyňa svojmu manželovi písomnú plnú moc, pričom opakovane odignorovali celý rad preukázaných skutočností a vzájomných súvislostí, dokonca aj zákon. Analógia so Zákonníkom práce, resp. odvolanie sa na § 130 ods. 6 ZP s poukazom na § 853 ods. 1 OZ, nie je v danom prípade možná, resp. dôvodná, pretože medzi žalobkyňou a žalovanou nešlo o pracovnoprávny vzťah, ale o vzťah obchodnoprávny a pokiaľ by niektoré práva a povinnosti z tohto vzťahu neboli upravené v Obchodnom zákonníku, prednosť má všeobecná úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku. Napadnuté rozhodnutia súdov vychádzajú z vykonaného dokazovania a vyhodnotenia dôkazov jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach, pričom žalobkyňa a ani jej právna zástupkyňa vo svojom odvolaní nenamietali vecnú správnosť rozhodnutia, t. j. nenamietali, že by bol súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP).

18 Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a žalovanej priznal plnú náhradu trov konania.

19 K vyjadreniu žalovanej zaslala žalobkyňa svoje vyjadrenie (tzv. dovoláciu repliku). Uviedla, že jednoznačne preukázala, že valných zhromaždení dňa 28.11.2006, 06.06.2009, 29.03.2010, 12.10.2010 a 25.03.2011 sa nezúčastnila a neboli jej doručené ani zápisnice. Z tohto dôvodu sa nemala ako dozvedieť o odmenách, resp. ani o tom, čo sa reálne na týchto valných zhromaždeniach riešilo.

20 Dovolateľka ďalej poukázala na to, že z polície - OR PZ Michalovce, odbor kriminálnej polície č. ČVS OPR-71/2-VYS-MI-2015 jej bolo zaslané uznesenie s dátumom 26.02.2015, v ktorom vyšetrovateľ Ž. uviedol, že U.. U. na polícii predložil univerzálne splnomocnenie, na základe ktorého mohol odmeny prebrať. Poukázala na to, že ona žiadne takéto univerzálne splnomocnenie U.. U. nedala. V rozhodnutí súdu prvej inštancie je preto uvedené nepravdivé tvrdenie, že žalobkyňa dala U.. U. univerzálne splnomocnenie.

21 V závere dovolateľka uviedla, že zotrúva na podanom dovolaní v celom rozsahu, keďže odvolací súd náležite nezdôvodnil svoje úvahy, resp. neposkytol jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na argumentáciu žalobkyne vo vzťahu k uplatnenej námietke zaujatosti členky senátu odvolacieho súdu. Toto procesné pochybenie odvolacieho súdu zaťažuje jeho rozhodnutie vadou, ktorá ho postihuje ako celok, a nie je ju možné umelo a účelovo oddeľovať od konania a rozhodovania v merite veci, pretože riadne zodpovedanie otázky prípadnej zaujatosti člena senátu odvolacieho súdu je nevyhnutné k tomu, aby sa vôbec mohlo pristúpiť k meritórnemu rozhodovaniu vo veci odvolania. Vo vzťahu k údajnej nemožnosti aplikácie analógie vo vzťahu k ustanoveniu § 130 ods. 6 ZP uviedla, že žalovaná v podstate argumentáciu uvedenú v dovolaní nijako kvalifikovane nespochybnila a jej názor o nemožnosti aplikácie analógie z dôvodu, že na obchodnoprávne vzťahy sa má následne aplikovať občianskoprávna úprava, nijako nevyklučuje možnosť aplikovať analógiu legis, ktorú bolo potrebné použiť.

22 K vyjadreniu žalobkyne zaslala žalovaná svoje vyjadrenie (tzv. dovoláciu dupliku), v ktorom uviedla, že v prípade vyjadrenia žalobkyne ide o vyjadrenie výlučne subjektívne, postavené na subjektívnom chápaní a hodnotení dôkazov, a to všetko ako odplata za to, že manžel žalobkyne opustil spoločnú domácnosť, prestal žalobkyňu finančne podporovať a podal návrh na rozvod, výsledkom čoho je právoplatne rozvedené manželstvo. Všetky skutkové dôvody alebo argumenty tak, ako sú uvedené vo vyjadrení žalobkyne z 26.11.2019, mohla žalobkyňa alebo jej právna zástupkyňa použiť v konaní na súde prvej inštancie, prípadne pri podaní odvolania ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, čo však žalobkyňa a ani jej právna zástupkyňa neurobila. K aplikácii ustanovenia § 130 ods. 6 ZP uviedla, že podľa jej názoru za daného skutkového a právneho stavu nie je možná a ani dôvodná.

23 Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne je treba odmietnuť.

24 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

25 Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a odvolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napr. uznesenia NS SR sp. zn. 1Cdo/113/2012, sp. zn. 4Cdo/280/2013, sp. zn. 7Cdo/92/2012, sp. zn. 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

26 Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom odvolacieho súdu je, že dovolanie je aj dôvodné (opodstatnené). Pokiaľ odvolací súd nedospeje k uvedenému primárnemu záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by odvolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto odvolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť.

27 Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) odvolací súd uvádza, že predmetom odvolacieho prieskumu je namietané nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi (prípustnosť dovolania uplatnená podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

28 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

29 Podľa ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

30 Podľa ustanovenia § 422 ods. 2 CSP, na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

31 Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP, ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec, je limitovaná predmetom konkrétneho sporu, teda tým, o čo strane v tej-ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie). V posudzovanom prípade je predmetom dovolacieho konania preskúmanie výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo o žalobou uplatnenom nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 3.194,64 € s príslušenstvom. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby na súde prvej inštancie, t. j. k 04.12.2014 bola 352 € mesačne, pričom 10-násobok tejto sumy predstavuje 3.520 € (nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z.z.). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nie je možné vyvodzovať z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, pretože tomu bráni ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ CSP (v zmysle ktorého pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí výška dovolateľom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať 10-násobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania). V tejto časti je preto dovolanie žalobkyne neprípustné, čo zakladá dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c/ CSP.

32 Dovovateľka ďalej vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovovateľka vidí v tom, že odvolací súd nerozhodol o ňou podanej námietke zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Michalovce a voči sudkyňi Krajského súdu v Košiciach JUDr. Zdenke Kohútovej ako členke zákonného senátu odvolacieho súdu. Zároveň namieta, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu - v časti hodnotenia námietok zaujatosti - pôsobí nepresvedčivo a zmätočne a dovolaním napadnuté rozhodnutie je preto ako celok nepreskúmateľné.

33 Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

34 Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj

porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

35 Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

36 Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

37 Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd ich vec vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

38 V spise sa nachádza podanie žalobkyne zo dňa 14.11.2018 (č. l. 554 a nasl.), adresované Krajskému súdu v Košiciach, ktoré spísala sama žalobkyňa, a to napriek tomu, že odvolanie (č. l. 499 a nasl.) podala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Uviedla, že dňa 12.11.2018 ju jej právna zástupkyňa informovala o tom, že jej odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie napadlo do senátu 4Cob Krajského súdu Košice, ktorého členkou je JUDr. Zdenka Kohútová. Menovaná sudkyňa už v minulosti riešila veci, na ktorých kladnom vyriešení mal záujem jej bývalý manžel U. W. U., pričom ich riešila takým spôsobom, že tieto veci sa nevyriešili objektívne a v súlade so zákonom, ale sa vyriešili v záujme a v prospech U. W. U., ktorý v aktuálne vedenom spore vystupuje ako svedok. Podľa názoru žalobkyne existuje prepojenie medzi právnym zástupcom žalovanej (advokátom JUDr. Miroslavom Hospodárom), svedkom U. a členkou odvolacieho senátu JUDr. Zdenkou Kohútovou, u ktorej je zjavné, že jej vzťah k danej veci, účastníkom konania alebo ich zástupcom je taký, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne.

39 Ďalej žalobkyňa v predmetnom podaní uviedla, že v konaní na súde prvej inštancie namietala zaujatosť Okresného súdu v Michalovciach, ktorý rozhodoval v merite veci, pričom konanie tohto súdu vzbudzuje vážne pochybnosti o jeho nezaujatosti, ako aj o porušení práva na prístup k zákonnému súdu. Poukázala na to, že právny zástupca žalovanej, advokát JUDr. Miroslav Hospodár je zároveň konateľom a spoločníkom žalovanej spoločnosti Správa Budov, s.r.o., a preto by podľa jej názoru nemal žalovanú v spore zastupovať, keďže on sám je v tomto konaní svedkom všetkých sporných skutočností. Podľa názoru žalobkyne existuje prepojenie jeho advokátskej praxe s inou obchodnou činnosťou a s výkonom justície konkrétnych sudcov Okresného súdu Michalovce, ktorého správa spadá účtovne a fyzicky do kompetencií žalovanej spoločnosti. Rovnaké prepojenie vidí žalobkyňa aj v prípade svedka U. W. U., pokiaľ ide o jeho exekútorskú prax a inú obchodnú činnosť. Zdôraznila, že Okresný súd Michalovce, žalovaná spoločnosť Správa Budov, s.r.o., advokátska kancelária JUDr. Miroslava Hospodára a exekútorský úrad U. W. U. sídli v jednej spojenej budove. Vyjadrila preto presvedčenie, že najprv by sa malo rozhodnúť o tom, či súd prvej inštancie bol alebo nebol zaujatý a až potom by sa malo rozhodovať o jej odvolaní.

40 Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací sa predmetným podaním žalobkyne (ako odvolateľky) zaoberal v bodoch 13 až 23 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. l. 565 - 567). Konštatoval, že z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa v konaní na súde prvej inštancie uplatnila námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Michalovce. Až v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie - v súvislosti so zastupovaním žalovanej advokátom JUDr. Miroslavom Hospodárom - žalobkyňa uviedla: „Žalobkyňa ako konateľka spoločnosti Správy Budov, s.r.o. (žalovaného) nevie, kto v spornej dobe splnomocnil spoločníka a konateľa žalovaného - advokáta JUDr. Hospodára na zastupovanie. Žalobkyňa si nemyslí, že by smel spoločnosť Správy Budov, s.r.o. v tomto spore zastupovať JUDr. Hospodár, ak on sám v konaní je svedkom prevažne všetkých sporných okolností. Rovnako sa kompatibilne prepája jeho advokátska prax s inou obchodnou činnosťou, ako aj svedka U. U. s jeho exekútorskou praxou a inou obchodnou činnosťou a s výkonom justície konkrétnych sudcov. Správa súdu v Michalovciach spadala účtovne a fyzicky do kompetencií žalovaného. Konanie súdu vo veci vzbudzuje vážne pochybnosti o jeho nezaujatosti, ako aj o porušení práva na prístup k zákonnému súdu“. K uvedenému odvolací súd uviedol, že predmetné vyjadrenie by zrejme malo byť spomínanou námietkou zaujatosti Okresného súdu Michalovce vzhľadom k tomu, že totožnú argumentáciu žalobkyňa uviedla aj v námietke zaujatosti, doručenej odvolaciemu súdu dňa 19.11.2018. Následne odvolací súd poukázal na to, že z ustanovenia § 49 ods. 1 CSP jednoznačne vyplýva, že námietku zaujatosti možno uplatniť len proti konkrétnemu sudcovi alebo sudcom, nie však proti súdu, a to len pre pomer sudcu k stranám sporu, ich zástupcom alebo k veci, ak sú dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti. Žalobkyňa však žiadne skutočnosti rozhodné podľa citovaného ustanovenia netvrdila, keďže len všeobecne poukázala na prepojenie Okresného súdu Michalovce s advokátskou kanceláriou JUDr. Hospodára a exekučným úradom U. U.O., vyplývajúce z toho, že budova žalovanej je (zrejme stavebne) spojená s budovou súdu. Keďže podanie žalobkyne nespĺňalo náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 ods. 2 CSP (žalobkyňa neuviedla dôvody, pre ktoré by mal byť konkrétny sudca vylúčený z prejednávania danej veci, ani kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedela), odvolací súd na ňu neprihliadal v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 CSP.

41 Rovnako odvolací súd neprihliadal ani na námietku zaujatosti členky senátu odvolacieho súdu JUDr. Zdenky Kohútovej, čo odôvodnil tým, že námietka zaujatosti sudkyne JUDr. Zdenky Kohútovej nespĺňa zákonom stanovené náležitosti, pretože žalobkyňa neuviedla, kedy sa o dôvode vylúčenia sudkyne dozvedela, neuviedla konkrétne dôvody, pre ktoré by mala byť táto sudkyňa vylúčená a neoznačila ani dôkazy, preukazujúce toto jej tvrdenie. Pokiaľ žalobkyňa namietala konkrétne prepojenie medzi U. W. U. a sudkyňou JUDr. Zdenkou Kohútovou, ktoré malo spočívať v tom, že JUDr. Kohútová v minulosti riešila veci, na ktorých kladnom vyriešení mal záujem U. U.O., odvolací súd k tomu poznamenal, že žalobkyňa neuviedla, o aké konkrétne veci išlo a ani to, o aké riešenia (neobjektívne a nie v súlade so zákonom) v prospech U. U. sa malo jednať. Pre konanie o námietke zaujatosti nepostačuje, ak strana sporu vznesie námietku zaujatosti v zákonnej lehote odo dňa, kedy sa dozvie, ktorý sudca vo veci koná, ale musí uviesť aj to, kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedela a predložiť dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia. Žalobkyňa však v podanej námietke len naznačila akési „konšpiratívne“ konanie JUDr. Kohútovej s U. U. v neurčitých veciach, bez akýchkoľvek konkrétností o veciach, v ktorých mali spoločne konať, pričom neuviedla ani to, kedy sa o týchto skutočnostiach mala dozvedieť.

42 Z vyššie označených bodov odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zjavné, že odvolací súd sa podaniami žalobkyne, ktorými spochybnila nezaujatosť Okresného súdu Michalovce a sudkyne JUDr. Zdenky Kohútovej, zaoberal, hoci o tom nevydal osobitné rozhodnutie, čo však riadne odôvodnil tým, že podania žalobkyne nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho sa na ne neprihliada. Predmetné odôvodnenie je dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné a tiež presvedčivé. Nepochybne z neho vyplýva, že odvolací súd o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Michalovce nerozhodoval preto, že žalobkyňa takúto námietku nevzniesla v konaní na súde prvej inštancie, ale až v podanom odvolaní a v neskoršom podaní (doručenom odvolaciemu súdu dňa 19.11.2018), ktorým zároveň spochybnila zaujatosť členky odvolacieho senátu JUDr. Zdenky Kohútovej. Pritom však nenamietala zaujatosť konkrétnych sudcov Okresného súdu Michalovce, ale celého súdu, čo je neprípustné a zároveň neuviedla žiadne skutočnosti rozhodné v zmysle § 49 ods. 1

CSP, t. j. také, z ktorých by vyplýval pomer sudcu k stranám sporu, ich zástupcom alebo k veci, vzbudzujúci dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti. Ani námietka zaujatosti sudkyne Krajského súdu v Košiciach JUDr. Zdenky Kohútovej nespĺňala zákonom stanovené náležitosti, pretože žalobkyňa neuviedla konkrétne dôvody, pre ktoré by mala byť táto sudkyňa vylúčená, ani kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedela a zároveň nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

43 Z vyššie uvedeného je podľa názoru dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd sa s podaniami žalobkyne vysporiadal spôsobom, ktorý predpokladá zákon (neprihliadal na ne, a preto o nich nerozhodol osobitným výrokom rozhodnutia), v dôsledku čoho nemožno jeho procesný postup v prejednávanej veci považovať za nesprávny, resp. vadný. Svoj procesný postup zároveň riadne odôvodnil. Dovolateľkou namietaná vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP nie je preto daná. Rovnaký záver platí aj pre námietku dovolateľky, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu - v časti hodnotenia námietok zaujatosti - pôsobí nepresvedčivo a zmätočne a dovolaním napadnuté rozhodnutie je preto ako celok nepreskúmateľné. K uvedenému dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu - v časti hodnotenia námietok zaujatosti - je dostatočne podrobne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené tak vo vzťahu k námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou voči sudcom Okresného súdu Michalovce, ako aj vo vzťahu k námietke zaujatosti vznesenej voči sudkyňi Krajského súdu v Košiciach JUDr. Zdenky Kohútovej. Odvolací súd tiež dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Michalovce a JUDr. Zdenky Kohútovej nerozhodoval osobitným rozhodnutím. Dôvodom takéhoto jeho postupu bola tá skutočnosť, že podania žalobkyne nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti podľa zákonného ustanovenia § 52 ods. 2 CSP.

44 Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu (ale aj súdu prvej inštancie) prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (žaloba na súde prvej inštancie bola podaná dňa 04.12.2014, t. j. ešte za účinnosti OSP), ako aj Civilného sporového poriadku (účinného od 01. júla 2016). Procesným postupom súdov oboch inštancií, ale ani odôvodnením rozhodnutia odvolacím súdom tak nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

45 S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

46 V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

47 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.